

Ових дана медији у Федерацији БиХ биљеже пет година од смрти Алије Изетбеговића, првог председника Предсједништва БиХ, који је на тој функцији провео десет најтежих година

, како гласи његова често понављана изјава, касније преточена и у партијски слоган. Напуштајући активну политику, неколико година прије смрти, Изетбеговић је изјавио: „Босна је спашена, а каква ће бити – данас одлучују њезини народи, сутра већ можда – њени грађани“. Управо ова изјава дуго ме прогањала у контексту спекулација какву је државу Алија Изетбеговић доиста прижељкивао. Често оптуживан како тежи унитарној БиХ са доминацијом бошњачког народа, Изетбеговић је неколико пута понављао, чак се и допуњавао, како је, осим унитарне БиХ, сањао и земљу базирану на шеријатском закону, али је схватио како је то у датој политичкој и гео-стратешкој констелацији снага и односа једноставно немогуће остварити. Овај детаљ сугерише како се Изетбеговићу не може оспорити политички реализам, али га истовремено његови бројни политички потези немилосрдно демантују – од одрицања потписа са Бадинтеровг мировног плана – до фаталне изјаве како ће жртвовати мир за цјеловиту БиХ.

Његов син, Бакир Изетбеговић, потпредседник СДА, у интервјуу Ослобођењу (18.10.), говорећи о обиљежавању годишњице смрти његовог оца, рекао је како се Бошњаци „морају сјетити тог дана кад већ нисмо у могућности да га обиљежавамо као државни празник“. И ова изјава илуструје претензије бошњачке политичке елите каквој БиХ заправо стреме.

Непосредно након смрти Алије Изетбеговића, у медијима (International Herald Tribune) се огласио Александар Иванко, својевремено портпарол ОХР, написавши панегирик у славу покојника. Нисам могао прећутати, јер сам као инсидер, не политички, или као јавна личност и сл., већ као неко ко је провео цијели рат у опсједнутом Сарајеву, изложио своје мишљење, такође у ИХТ, о стварној улози Алије Изетбеговића, односно о његовој одговорности за сва ратна страдања и крвави кермес на Миљацки. Тада још нисам знао за припремљену тајну хашку оптужницу против Изетбеговића.

Из данашње визуре тешко је тврдити да ли је Изетбеговић имао скројен план етничког

чишћења дијела БиХ под контролом Армије БиХ. Како год, ако не по мотиву, али по дејству његових политичких и практичних иступа и потеза, несумњиво је одговоран што је готово на старту копнула идеја јединствене БиХ, у коју сам такође својевремено вјеровао. Да подсјетим, на почетку трагичних сукоба, у саставу ондашње територијалне одбране БиХ било је око 15 одсто Срба и 20 одсто Хрвата, а чак 60 одсто официрског састава били су Срби!

Изетбеговића је карактерисала превртљивост. Сам је својевремено дословно изјавио, како једно мисли ујутро а друго поподне. Касније је то настојао умекшати образложењем о тешком стању бошњачког корпуса с јесени 1993., кад се заратило на три фронта – против босанских Срба и Хрвата, те Бошњака у Цазинској крајини.

Недавно је објелодањен снимак о заузимању Возуће, мале српске енклаве на обронцима Озрена, гдје су муџахедини починили стравичне злочине, након чега је Изетбеговић одржао говор, рекавши, између осталог, како је „овдје сломљена четничка кичма“! Управо ова изјава до краја разголићује његов, у суштини анти-босанскохерцеговачки политички кредо. Изетбеговић је то изустео у присуству муџахедина који су, који сат прије, одсјецали српске главе, шутирајући их поред насеља и школа!

Данас први у Бошњака, најприје политички а онда религијски, реис Церић, резолутно изјави, како је Изетбеговић „најбољи доказ да и мали народи могу имати великана којег поштује цијели свијет – којег цијени Запад и Исток“! То је напросто ноторна лаж!

Учењем Фатихе и полагањем цвијећа на хумку Алије Изетбеговића, на Шехидском мезарју Ковачи, присуствовали су само Бошњаци, што је такође илустрација у каквој БиХ данас живимо.

Данас је ова ојађена земља у најдубљој кризи – политичкој, друштвеној, културно-културолошкој. Сви аспекти нормалног живота су пометени етничким и националним подјелама. Недавно је обзнањено као су и масонске ложе установљене на црти етничких подјела! Доиста, пуно ускличника за један осврт.

Ојађена земља

Пише: Душан Бабић

среда, 22 октобар 2008 13:24
